Ovidiu Bufnilă – Călătoriile mele

Acum cinci ceasuri am ajuns în sfârşit la Nev York după o serie de peripeţii care mai de care mai haioase. Dimineaţă am coborât în port. Mi-a spus cineva că o să găsesc termite gustoase la restaurantele apolodoriene din Nev York. Le-am căutat, le-am găsit. Termitele prăjite în Nev York sunt ceva mai crocante decât cele pe care le-am înfulecat la Mooskova anul trecut. Chelnerul era un soi de ucrainean turcit care o stâlcea binişor pe româneşte. S-a aplecat încet la urechea mea şi mi-a şoptit, mister, sunteţi urmărit, aveţi grijă. Am privit uşor peste umărul lui. Salonul era impecabil. Frumos decorat cu termite din sticlă ce scoteau sunete melodioase. Undeva, printre palmierii de porţelan, o tipă bine se binocla la mine. L-am întrebat pe chelner dacă nu cumva tipa e de la FBI. El a negat. Mi-a şoptit, e şi mai şi. M-a pufnit râsul. S-o fi trimis Bush special să mă urmărească? Nu putea să mi se tragă de la blogul de pe www.weblog.ro! Nimeni nu ştie cine se ascunde sub numele cu care semnez acolo/aici, Ovidiu Bufnilă. E un nume banal, comun chiar. Multe lucruri din blog le-am inventat. În sfârşit, mă aflu în Nev York cu nişte bisnisuri. Mâine dimineaţă o şterg spre Limaa. Trebuie să mă întâlnesc cu Protasov. Protasov ăsta e un ageamiu dar are nişte legături utile în Perú.

Mexiko City îmi rezervă o surpriză! Să vezi şi să nu crezi. Eduardo Pascalero s-a înclinat în faţa mea acum cinci minute şi m-a poftit politicos să-l urmez la Komenduirea Mehicana del Sole. Tocmai am reuşit să scap teafăr din Nev York. Termitele mi-au căzut greu la stomac, FBI-ul m-a confundat cu un cecen supărat pe americani, gherilele ruse din Los Angeles s-au luat de mine pentru nu ştiu ce pricini legate de Insula Şerpilor, un cubanez, văr cu Fidel Castro, a vrut să mă împuşte, hahalera, bla, bla, bla. Am bănuit că-l trimisese Obin Oba şucărit pe mine pentru că-l încondeiasem la Bucureşti, la Primul Ministru Belizarie. Belizarie îmi era dator cumva dar, mai mult decât atât, era sub controlul meu prin purtătorul lui de cuvânt, agent dovedit al maghiarilor.

E clar de lună. Komenduirea nu arată rău. Pute un pic a bălegar, a sudoare de soldăţoi nespălat de toate războaiele lumii, a poponeaţă de gagici înfierbântate, bla, bla, bla. La un casetofon rablagit şi unsuros, Elvis urlă în draci, burduşit bine de marijuana. Un maior mehicaneros se zgâieşte la mine. Îmi întinde un trabuc şi mă roagă frumos, culmea, mă roagă frumos, să le povestesc despre Bucureşti. Au auzit cu toţii că

în Bucureşti sunt femei mişto. Mişto zice, pe româneşte. Eu le zic tuturor nişte dumnezeiimamiivoastre de marocani de căcat, ei neagă, zic că-s mehicaneros. Ne facem criţă. Bem tequila. Halim virmişorii albăstrui din tequila. Ne pupăm. Ne strângem în braţe. Vizitatores, aha, zic maiorii mehicani holbându-se prin hârtiile mele. Şi ei sunt convinşi că-n 2010 o să fie mişcări de trupe. Mă duceţi la Limaa? Ne dai secretele de la Bucureşti? Mă învoiesc. Le dau nişte emailuri de curveturi de prin Bucureşti de pe vremea când eram student la arte plastice. Chiar le fac portretu în cărbune să mă ţină minte. N-au auzit de Protasov. Dar au ei nişte legături la serviciile los secretos care sunt pe jumătate americane, pe jumătate ruse. Asta-i treaba.

Mă opresc în Hawana. Nu ştiu dacă Fidel Castro e pe-acasă dar nu cred că ar fi bucuros să mă vadă. Pe vremuri a trimis o beizadea să mă caute dar atunci eram eu plecat într-o misiune în Tunguska, la vreme de iarnă. În Hawana e o căldură insuportabilă. Mehicaneros m-au lăsat undeva pe coastă și-apoi au turat elicopteru tulind-o într-un nor de benzen din ăla puturos sau matrafox aviatic, mama lor de bazbuzuci. În şlapi sunt, pe o plajă din Hawana, scărpinându-mă în cot. Uite, se apropie o planturoasă de mine. Nu, nu e o midinetă de plajă nici animatoare la Cordillios, cafe baru ăla rău famat. Nu. Vai de capul meu. Tre' să fie o NKDV-istă din aia fără inimă care mănâncă inima din om cu tot cu ideologie, naţionalitate, patriotism şi alte cucuri din astea sălcii. Soarele e de trei suliţi peste Hawana. Mă bronzez binișor. Când NKD-ista ajunge în dreptul meu, îmi trimite o bezea. Apoi îmi face semn s-o urmez la Komenduirea Cubanero. Asta e, planeta asta, și am văzut-o cu ochii mei, e plină de komenduiri din astea unde te servesc cu ţigarete mişto şi te iau la întrebări, la şuturi sau la buleală din aia nasoală, cu sânge, oase rupte şi tot felul de crime pe care de altfel nu le-ai făcut, nu le-ai plănuit şi nu le-ai gândit vreodată. Dar pe care ofiţerii burlaci din întreaga lume ţi le pun în cârcă ca să avanseze să ia și ei o leafă acolo, mai de Doamne-Ajută.

Am fugit de Bucureşti, am fugit din Bucureşti. Nu pentru că m-ar fi urmărit careva. Prim-Ministrul Belizarie tre' să fie fericit că a scăpat de mine. Cui i-ar plăcea să se ştie în curu' gol în faţa altuia. Belizarie ştie că ştiu toate secretele lui dar neavând controlul total asupra Serviciilor Speciale n-a reuşit să pună la cale un şantaj, o ambuscadă sau mai rău. Că un Prim-Ministru ca el e omul Moskowei ce importanţă are? Politichiile zonale s-au schimbat total. S-au încâlcit. Iar noi nu

prea mai avem multe lucruri de făcut. Probabil că de asta am pornit în călătorie prin lume. Dar totuşi, trebuie să recunosc, am fugit de dimineaţă din Bucureşti pentru că oraşul ăsta caraghios parcă mă sufoca.

Iau masa cu Greenfield în Hawaii! Cam într-un ceas. Un telefon misterios m-a scăpat de nebuna de NKVD-istă din Hawana şi m-a pus pe direcţie, direct spre Hawaii. Când să cobor din aeroport, dau nas în nas cu Greenfield. O întreb ce mai e prin www.weblog.ro Toate bune zice Greenfield, şi ea incognito prin Hawaii să se bronzeze un pic. Păi să luăm masa la Los Cambos Cha Cha, zic eu, că e cel mai vestit restaurant din Americile de mijloc. Greenfield râde de mine, Los Cambos Cha Cha e taman dincolo de ocean, la Casablanca. În fine, zic, ajung eu şi la Casablanca. Vrei să luăm masa împreună, Greenfield?! Da, zice ea, bucuroasă că e pe poziţie aproximativ maximă în topul weblogului.